

মধুবন

“সংগমযুগী বৰাহমণ জীৱনৰ তিনিটা বিশেষত্বঃ”

আজি বাপদাদাই নিজৰ সকলো সদায় লগত থাকোঁতা, সদায় সহযোগী হৈ, সেৱাৰ সংগী হৈ সেৱা কৰোঁতা আৰু লগত চলোঁতা শ্ৰেষ্ঠ সন্তানসকলক দেখি হৰ্ষিত হৈ আছেহঁক। লগত থাকোঁতা অৰ্থাৎ সহজ স্বতঃ যোগী আত্মা। সদায় সেৱাত সহযোগী সংগী হৈ চলোঁতা অৰ্থাৎ জ্ঞানী আত্মা, সঁচা সেৱাধাৰী। লগত চলোঁতা অৰ্থাৎ সমান আৰু সম্পন্ন কৰ্মাতীত আত্মা। বাপদাদাই সকলো সন্তানৰ মাজত এই তিনিওটা বিশেষত্ব লক্ষ্য কৰি আছে যে তিনিওটা কথাত কিমানলৈকে সম্পূৰ্ণ হৈছে? সংগমযুগৰ শ্ৰেষ্ঠ বৰাহমণ জীৱনৰ বিশেষত্ব এই তিনিওটাৰে আৱশ্যক। যোগী আত্মা, জ্ঞানী আত্মা আৰু পিতাৰ সমান কৰ্মাতীত আত্মা - এই তিনিওটাৰ যদি এটা বিশেষত্বৰো অভাৱ আছে তেন্তে বৰাহমণ জীৱনৰ বিশেষত্বসমূহৰ অনুভৱী হোৱা নাই অৰ্থাৎ সম্পূৰ্ণ বৰাহমণ জীৱনৰ সুখ বা প্ৰাপ্তিসমূহৰ পৰা বঞ্চিত হৈ আছা কিয়নো বাপদাদাই সকলো সন্তানক সম্পূৰ্ণ বৰদান দিয়ে। এনেকুৱা নহয় যে যথাশক্তি যোগী হোৱা বা যথাশক্তি জ্ঞানী আত্মা হোৱা - এনেকুৱা বৰদান নিদিয়। লগতে সংগমযুগ যিটো গোটেই কল্পৰ ভিতৰতেই বিশেষ যুগ, এই যুগ অৰ্থাৎ সময়কো বৰদানী সময় বুলি কোৱা হয় কিয়নো বৰদাতা পিতা বৰদান বিলাবলৈ এই সময়তেই আহে। বৰদাতা অহাৰ কাৰণে সময়ো বৰদানী হৈ গ’ল। এই সময়ৰ এইটো বৰদান আছে। সকলো প্ৰাপ্তিৰ ভিতৰতো সম্পূৰ্ণ প্ৰাপ্তিৰ এয়াই সময়। সম্পূৰ্ণ স্থিতি প্ৰাপ্ত কৰাৰো এয়াই বৰদানী সময়। আৰু গোটেই কল্পত কৰ্ম অনুসৰি প্ৰালব্ধ প্ৰাপ্ত কৰে বা যেনেকুৱা কৰ্ম তেনেকুৱা ফল স্বতঃ প্ৰাপ্ত হৈ থাকে কিন্তু এই বৰদানী সময়ত এখোজ তোমালোকৰ কৰ্ম আৰু পদমগুণ পিতাৰ দ্বাৰা সহায়ৰ ৰূপত সহজে প্ৰাপ্ত হয়। সংগমযুগত একৰ বিপৰীতে পদমগুণ প্ৰাপ্ত নহয় কিন্তু এতিয়াৰ প্ৰাপ্ত হোৱা প্ৰালব্ধৰ ৰূপত ভোগ কৰাৰ অধিকাৰী হোৱা। কেৱল জমা কৰাখিনি ভোগ কৰি তললৈ আহি যোৱা। কলা কম হৈ গৈ থাকে। এটা যুগ পূৰা হ’লে কলাও 16 কলাৰ পৰা 14 কলা হৈ যায় নহয় জানো। কিন্তু সম্পূৰ্ণ প্ৰাপ্তি কোনটো সময়ৰ য’ত 16 কলা সম্পূৰ্ণ হ’লা? সেই প্ৰাপ্তিৰ সময় হৈছে এই সংগমযুগৰ। এই সময়ত পিতাই খোলা অন্তৰেৰে সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ ভঁৰাল বৰদানৰ ৰূপত, উৎতৰাধিকাৰৰ ৰূপত আৰু পঢ়াৰ ফলস্বৰূপ প্ৰাপ্তিৰ ৰূপত তিনিওটা সম্বন্ধেৰে তিনিটা ৰূপত বিশেষ খোলা ভঁৰাল, ভৰপূৰ ভঁৰাল সন্তানসকলৰ আগত ৰাখে। ‘যিমান সিমান’ৰ হিচাপ নাৰাখে, একৰ বিপৰীতে পদমগুণৰ হিচাপ ৰাখে। কেৱল নিজৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিলা আৰু প্ৰালব্ধ পালা, এনেকৈ নকয়। কিন্তু দয়াশীল হৈ, দাতা হৈ, বিধাতা হৈ, সৰ্ব সম্বন্ধীয় হৈ নিজেই প্ৰতিটো চেকেণ্ডত সহায়কাৰী হয়। এক চেকেণ্ডৰ সাহস আৰু অনেক বছৰৰ সমান পৰিশ্ৰমৰ সহায়ৰ ৰূপত সদায় সহযোগী হয় কিয়নো জানে যে অনেক জন্মৰ পৰাই দিশহাৰা হোৱা নিৰল আত্মা, কলান্ত হৈ গৈছে সেইবাবে ইমানলৈকে সহযোগ দিয়ে, সহায়কাৰী হয়। স্বয়ং প্ৰস্তাৱ দিয়ে যে সকলো প্ৰকাৰৰ বোজা পিতাক দি দিয়া। বোজা উঠোৱাৰ প্ৰস্তাৱ দিয়ে। ভাগ্যবিধাতা হৈ জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ কৰি, শ্ৰেষ্ঠ কৰ্মৰ জ্ঞান স্পষ্টকৈ বুজাই ভাগ্যৰ ৰেখা অঁকাৰ কলম তোমালোকৰ হাতত দিয়ে। ভাগ্যৰ ৰেখা যিমান দীঘলকৈ আঁকিব বিচৰা আঁকি লোৱা। সকলো খোলা সম্পদৰ চাবি তোমালোকৰ হাতত দিছে। আৰু চাবিও কিমান সহজ। যদি মায়াৰ ধুমুহা আহেও তেন্তে ছত্ৰছায়া হৈ সদায় সুৰক্ষিত কৰিও ৰাখে। য’ত ছত্ৰছায়া আছে ত’ত ধুমুহাই কি কৰিব। সেৱাধাৰীও কৰি তোলে কিন্তু লগতে বুদ্ধিমানৰ বুদ্ধি হৈ আত্মসকলক শ্ৰেণীতও কৰে য’ত নাম সন্তানসকলৰ, কাম পিতাৰ সহজ হৈ যায়। ইমান আলফুলকৈ মৰমেৰে আলসুৱা কৰি প্ৰতিপালন কৰে যে সদায় অনেক ঝুলনাত ঝুলাই থাকে! ভৰি তলত ৰাখিব নিদিয়। কেতিয়াবা আনন্দৰ ঝুলনাত, কেতিয়াবা সুখৰ ঝুলনাত, কেতিয়াবা পিতাৰ কোলাৰ ঝুলনাত; আনন্দ, প্ৰেম, শান্তিৰ ঝুলনাত ঝুলি থাকা। ঝুলি থকা অৰ্থাৎ মনোৰঞ্জন কৰা। এই সৰ্বপ্ৰাপ্তি এই বৰদানী সময়ৰ বিশেষত্ব। এই সময়ত বৰদাতা বিধাতা হোৱাৰ বাবে পিতা আৰু সৰ্ব সম্বন্ধ পালন কৰাৰ কাৰণে পিতা দয়ালু অন্তৰৰ হয়। একৰ বিপৰীতে পদম দিয়াৰ বিধি এই সময়ৰে। অন্তত হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰোঁতাসকলে নিজৰ সংগীৰ পৰা কাম আদায় কৰিব। সংগী কোন, জানা নহয়? পাছলৈ এই একৰ বিপৰীতে পদমগুণৰ হিচাপ সমাপ্ত হৈ যাব। এতিয়া দয়ালু অন্তৰৰ, আকৌ হিচাপ-নিকাচ আৰম্ভ হৈ যাব। এই সময়ততো কষমাও কৰি দিয়ে। ভীষণ ভুলকো কষমা কৰি আৰু বেছিকৈহে সহায়কাৰী হৈ আগলৈ উৰুৱাই লৈ যায়। কেৱল অন্তৰেৰে উপলব্ধি কৰা অৰ্থাৎ কষমা পোৱা। যিদৰে জগতৰ লোকে কষমা বিচাৰে, ইয়াত সেইটো ৰীতিৰে কষমা কৰা নহয়। উপলব্ধি কৰাৰ বিধিয়েই হৈছে কষমা। গতিকে অন্তৰেৰে উপলব্ধি কৰিবা, কোনোবাই কোৱা বাবে নতুবা সময়ত চলোৱাৰ লক্ষ্যৰে, এনেকুৱা কষমা মঞ্জুৰ নহয়। বহুত সন্তান চতুৰো হয়। বাতাবৰণ দেখিলে কয় - এতিয়াতো উপলব্ধি কৰি লওঁ, কষমা বিচাৰোঁ, আগলৈ চাই ল’ম। কিন্তু পিতাও জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ হয়, তেওঁ জানে, আকৌ মিচিকিয়াই এৰি দিয়ে কিন্তু কষমা মঞ্জুৰ নকৰে। বিধি অবিহনে সিদ্ধিতো নোপোৱা নহয় জানো। বিধি এটা খোজৰ আৰু সিদ্ধি পদম খোজৰ সমান হ’ব। কিন্তু এখোজৰ বিধিতো যথার্থতো হওঁক। গতিকে এই সময়ৰ বিশেষত্ব কিমান বা বৰদানী সময় কেনেকুৱা হয় - সেয়া শুনালোঁ।

বৰদান:

ী সময়তো যদি বৰদান নোলোৱা তেন্তে আৰু আন কোন সময়ত ল’বা? সময় সমাপ্ত হ’লে সময় অনুসৰি এই সময়ৰ বিশেষত্বও সকলো সমাপ্ত হৈ যাব সেইবাবে যি কৰিব লাগে, যি ল’ব লাগে, যি গঢ়িব লাগে সেয়া এতিয়া বৰদানৰ ৰূপত

পিতাৰ সহায়ৰ সময়ত কৰি লোৱা, গঢ়ি লোৱা। পাছত এই ডায়মণ্ড সুযোগ পাব নোৱাৰা। সময়ৰ বিশেষত্বতো শুনিলো। সময়ৰ বিশেষত্বৰ আধাৰত ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ যি 3টা বিশেষত্ব শুনালোঁ - এই তিনিওটাত সম্পূৰ্ণ হোৱা। তোমালোকৰ বিশেষ শ্লেগানো এয়াই - “যোগী হোৱা, পৱিত্ৰ হোৱা। ঙ্গণী হোৱা, কৰ্মাতীত হোৱা” যিহেতু লগত যাবই লাগিব তেন্তে সদায় লগত থকাজনাই লগত যাব। যি লগত নাথাকে তেওঁ কেনেকৈ লগত যাব? সময়ত তৈয়াৰেই নহ’ব লগত যাবৰ কাৰণে কিয়নো পিতাৰ সমান হোৱা অৰ্থাৎ তৈয়াৰ হোৱা। সমানতাই হৈছে হাত আৰু সংগ। নহ’লে কি হ’ব? যদি আগৰসকলক চাই পিচে পিচে আহি থাকা তেন্তে সেয়া সংগী নহ’ল। সংগীতো লগত যাব। বহুকাল লগত থকা, সংগী হৈ সহযোগী হোৱা - এই বহুকালৰ সংস্কাৰেহে সংগী কৰি লগত লৈ যাব। এতিয়াও যদি লগত নাথাকা তেন্তে ইয়াৰ পৰা সিদ্ধ হয় যে দূৰৈত থাকা। গতিকে দূৰৈত থকাৰ সংস্কাৰে লগত যোৱাৰ সময়তো দূৰৈৰ অনুভৱ কৰাব সেইবাবে এতিয়াৰ পৰাই তিনিওটা বিশেষত্ব পৰীক্ষা কৰা। সদায় লগত থাকা। সদায় পিতাৰ সংগী হৈ সেৱা কৰা। কৰাৱনহাৰ পিতা, নিমিত্ত কৰণহাৰ মই। তেতিয়া কেতিয়াও সেৱাই অস্থিৰতা লৈ নাহিব। য’ত অকলে থাকা ত’ত মই বোধত আহি যোৱা, তেতিয়া মায়া মেকুৰীয়ে মেউ মেউ কৰে। তোমালোকে ‘মই মই’ কৰা, মায়াই কয়- মই আহোঁ, মই আহোঁ। মায়াক মেকুৰী বুলি কোৱা নহয়। গতিকে সংগী হৈ সেৱা কৰা। কৰ্মাতীত হোৱাৰ পৰিভাষাও বহুত গুঢ় সেয়া পাছলৈ শুনাম।

আজি কেৱল এই তিনিটি কথা পৰীক্ষা কৰিবা। আৰু সময়ৰ বিশেষত্বৰ লাভ কিমানলৈকে প্ৰাপ্ত কৰিছা? কিয়নো সময়ৰ মহত্ব জনা অৰ্থাৎ মহান হোৱা। নিজক জনা, পিতাক জনা - এয়া যিমান মহত্বপূৰ্ণ তেনেদৰে সময়ক জনাৰো আৱশ্যক। গতিকে বুজিলা কি কৰিব লাগে? বাপদাদাই বহি ফলাফল শুনাব - ইয়াৰ আগতে নিজৰ ফলাফল নিজে উলিওৱা কিয়নো বাপদাদাই ফলাফল ঘোষণা কৰিলে, ফলাফল শূনি ভাবিব যে এতিয়াতো ঘোষণা হৈ গ’ল, এতিয়া কি কৰিম, এতিয়া যেনে আছোঁ যিদৰেই আছোঁ থিকে আছোঁ সেইবাবে তথাপিও বাপদাদাই কয় - এইটো পৰীক্ষা কৰা, এইটো পৰীক্ষা কৰা। এয়া পৰোক্ষভাৱে ফলাফল শুনাই আছোঁ কিয়নো আগতেই কোৱা আছে যে ফলাফল শুনাম আৰু সময়ো দিয়া আছে। কেতিয়াবা 6 মাহ, কেতিয়াবা এক বছৰ দিয়া আছে। আকৌ কোনোবাই এয়াও ভাবে যে 6 মাহতো পূৰা হ’ল, একো নুশুনালে। কিন্তু কৈছোঁ নহয় এতিয়া তথাপিও দয়াশীলতাৰ, বৰদানৰ কিছু সময় আছে। এতিয়া চিৎৰগুপ্ত, গুপ্ত ৰূপত আছে। পাছত প্ৰত্যক্ষ হ’ব সেইবাবে তথাপিও পিতাৰ দয়া ওপজে - বাৰু আৰু এবছৰ দি দিওঁ, তথাপিও সন্তান হয়। পিতাই বিচাৰিলে কি কৰিব নোৱাৰে। সকলোৰে এটি এটি কথা ঘোষণা কৰিব পাৰে। বহুতে ভোলানাথ বুলি ভাবে নহয়। সেইবাবে বহুত সন্তানে এতিয়াও পিতাক ভোলা (হোজা) বনাই থাকে। ভোলানাথতো হয় কিন্তু মহাকালো হয়। এতিয়া সেই ৰূপ সন্তানসকলৰ আগত নেদেখুৱায়। নহ’লে সন্মুখত ঠিয় হ’ব নোৱাৰিব সেইবাবে জানিও ভোলানাথ হৈ থাকে, একো নজনাৰ নিচিনাও হৈ যায়। কিন্তু কিহ’ৰ বাবে? সন্তানসকলক সম্পূৰ্ণ কৰাৰ বাবে। বুজিলা? বাপদাদাই এই সকলো দৃশ্য দেখি মিচিকিয়াই থাকে। কি কি খেল কৰে - সকলো চাই থাকে সেইবাবে ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ বিশেষত্বক নিজৰ মাজত পৰীক্ষা কৰা আৰু নিজক সম্পন্ন কৰি তোলা। বাৰু!

চাৰিওফালৰ সকলো যোগী আত্মাসকলক, ঙ্গণী আত্মাসকলক, পিতাৰ সমান কৰ্মাতীত শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলক, সদায় নিজৰ, সময়ৰ মহত্বক জানি মহান হওঁতা মহান আত্মাসকলক, সদায় পিতাৰ সৰ্ব সম্পদক, প্ৰাপ্তিৰ লাভ লওঁতা বুদ্ধিয়ক বিশাল বুদ্ধিৰ, স্বচ্ছ বুদ্ধিৰ, সৰ্বদা পাৱন সন্তানসকলক বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

পাটিৰ লগত সাক্ষাৎ:- সদায় নিজক সৰ্বশক্তিতৰে সম্পন্ন মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান আত্মা বুলি অনুভৱ কৰানে? পিতাই সৰ্বশক্তিতৰ সম্পদ উত্তৰাধিকাত দি দিলে। গতিকে সৰ্বশক্তি নিজৰ উত্তৰাধিকাৰ অৰ্থাৎ সম্পদ হয়। নিজৰ সম্পদ লগত থাকে নহয়। পিতাই দিলে সন্তানসকলৰ হৈ গ’ল। গতিকে যিটো বস্তু নিজৰ হয় সেয়া স্বতঃ স্মৃতিত থাকে। সেয়া যিবোৰ বস্তু আছে, সেয়া বিনাশী আৰু এই উত্তৰাধিকাৰ বা শক্তিসমূহ অবিনাশী। আজি উত্তৰাধিকাৰ পালা, কাইলৈ সমাপ্ত হৈ যাব, এনেকুৱা নহয়। আজি সম্পদ আছে কাইলৈ কোনোবাই জ্বলাই দিব, কোনোবাই লুটি নিব - এনেকুৱা সম্পদ নহয়, যিমান খৰচ কৰা সিমানই বাঢ়ি থাকে। যিমানই ঙ্গণনৰ সম্পদ বিলাবা সিমান বাঢ়ি থাকিব। সকলো সাধনো স্বতঃ প্ৰাপ্ত হৈ থাকিব। গতিকে সদাকালৰ বাবে উত্তৰাধিকাৰৰ অধিকাৰী হৈ গ’লা - এইটো আনন্দ থাকে নহয়। উত্তৰাধিকাৰো কিমান শ্ৰেষ্ঠ! কোনো অপ্ৰাপ্তি নাই সৰ্বপ্ৰাপ্তি আছে। বাৰু!

অমৃতবেলা বিদায়ৰ সময়ত দাদীসকলৰ লগত তথা দাদী নিৰ্মলশান্তাৰ লগত বাপদাদাৰ সাক্ষাৎ:-

মহাৰথীসকলৰ প্ৰতিতো খোজতে সেৱা আছে। লাগিলে কোৱা বা নোকোৱা কিন্তু প্ৰতিটো কৰ্মত, প্ৰতিটো চলনত সেৱা আছে। সেৱাৰ অবিহনে এক চেকেণ্ডো থাকিব নোৱাৰে। লাগিলে মনৰ সেৱাতে হওঁক, বাণীৰ সেৱাতে হওঁক, নতুবা সম্বন্ধ-সম্পৰ্কৰ সেৱাতেই হওঁক - কিন্তু নিৰন্তৰ যোগীও হোৱা আৰু নিৰন্তৰ সেৱাধাৰীও হোৱা। বহুত ভাল - মধুবনত যি সম্পদ জমা কৰিলা সেয়া সকলোকে বিলাই খুৱাবৰ বাবে গৈ আছা। মহাৰথীসকলৰ স্থানত থকাটোও অনেক আত্মাৰ স্থূল আশ্ৰয় হৈ যায়। যিদৰে পিতা ছত্ৰছায়া হয়, সেইদৰে পিতাৰ সমান সন্তানসকলো ছত্ৰছায়া হৈ যায়। সকলোৱে দেখি কিমান আনন্দিত হয়! গতিকে সকলো মহাৰথীৰ এইটো বৰদান আছে। দৃষ্টিৰ বৰদান, মস্তকৰ বৰদান কিমান বৰদান আছে!

প্ৰতিটো কৰ্ম কৰোঁতা নিমিত্ত কৰ্মেম্বিয়সমূহৰ বৰদান আছে। নয়নেৰে দেখা তেতিয়া কি বুলি বুজে? সকলোৰে ভাবে নহয় যে পিতাৰ দৃষ্টি এই আত্মাসকলৰ দৃষ্টিৰে অনুভৱ হয়। গতিকে নয়ন বৰদানী হৈ গ'ল নহয়। মুখৰো বৰদান আছে, চেহেৰাৰো বৰদান আছে, খোজে প্ৰতি বৰদান আছে। কিমান বৰদান আছে, কিমান গণনা কৰিবা! আনকতো বৰদান দিয়ে কিন্তু তোমালোকে প্ৰথমৰ পৰাই বৰদান প্ৰাপ্ত কৰিছা। যিটো খোজেই নিদিয়া, বৰদানেৰে জোলোঙা ভৰপূৰ হৈ আছে। যিদৰে লক্ষ্মীক দেখুৱায় নহয় - তেওঁৰ হাতৰ পৰা সকলোৰে ধন প্ৰাপ্ত কৰিয়ে থাকে। অলপ সময়ৰ বাবে নহয় সদায় সম্পত্তিৰ দেৱী হৈ সম্পত্তি দান কৰি থাকে। তেন্তে এয়া কাৰ চিত্ৰ বাৰু?

গতিকে কিমান বৰদান আছে! পিতাইতো কয় - কোনো বৰদান বাকী নাথাকিলেই। তেন্তে আকৌ কি দিওঁ? বৰদানেৰেই সজ্জিত হৈ চলি আছা। যিদৰে কয় নহয় যে হাত ঘূৰালে আৰু বৰদান পাই গ'ল। গতিকে পিতাইতো 'সমান হোৱাৰ' বৰদান দিলে, ইয়াৰ দ্বাৰা সকলো বৰদান পাই গ'ল। যেতিয়া পিতা অব্যকত হ'ল তেতিয়া সকলোকে 'সমান হোৱা'ৰ বৰদান দিলে নহয় জানো। কেৱল ওচৰত থকাসকলকে নহয়, সকলোকে দিলে। সূক্ষ্ম ৰূপত সকলো মহাবীৰ পিতাৰ সন্মুখত আছে আৰু বৰদান পালে। বাৰু!

তোমালোকৰ লগত সকলোৰে আৰ্শীবাদ আৰু দৰব আছেই, সেইবাবে ডাঙৰ বেমাৰো সৰু হৈ যায়। কেৱল ৰূপৰেখা দেখুৱায় কিন্তু নিজৰ শক্তি দেখুৱাব নোৱাৰে। ই শূলৰ পৰা পৰিৱৰ্তন হৈ কাঁইটৰ ৰূপ দেখুৱায়। বাকীতো পিতাৰ হাত আৰু সান্নিধ্য সদায় আছেই। প্ৰতিটো খোজত, প্ৰতিটো বচনত পিতাৰ আৰ্শীবাদ আৰু দৰব প্ৰাপ্ত কৰি থাকা। সেইবাবে নিচিন্ত হৈ থাকা। (ইয়াৰ পৰা মুক্ত কেতিয়া হ'ম?) এনেকৈ মুক্ত হৈ যোৱা তেতিয়া সূক্ষ্মবতনত গৈ উপস্থিত হ'বা। ইয়াৰ দ্বাৰা আনেও বল প্ৰাপ্ত কৰে। তোমালোকৰ এই বেমাৰেও সেৱা কৰে। গতিকে বেমাৰ, বেমাৰ নহয়, সেৱাৰ সাধন হয়। নহ'লে আনে ভাবিব যে এওঁলোকেতো সহায় পায়, এওঁলোকৰ অনুভৱ আছে জানো। কিন্তু অনুভৱী কৰি আনক সাহস দিয়াৰ সেৱা কৰাৰ বাবে অলপ ৰূপৰেখা দেখুৱায়। নহ'লে সকলো নিৰাশ হৈ যাব। তোমালোক সকলোৰে উদাহৰণ ৰূপত অলপ ৰূপৰেখা দেখা পোৱা, বাকী নিষ্পত্তি হৈ গৈছে, কেৱল ৰূপৰেখা মাথৰ বাকী আছে। বাৰু!

বিদেশী ভাই ভনীসকলৰ লগত:- অন্তৰেৰে সকলো আত্মাৰ প্ৰতি শুভ ভাৱনা ৰখা - এয়াই অন্তৰেৰে দিয়া ধন্যবাদ। প্ৰতিটো খোজতেই প্ৰত্যেক সন্তানেই পিতাৰ অন্তৰৰ ধন্যবাদ প্ৰাপ্ত কৰি থাকে। সংগমযুগক সকলো আত্মাৰ প্ৰতি সদাকালৰ বাবে ধন্যবাদ দিয়াৰ সময় বুলি কোৱা হ'ব। গোটেই সংগমযুগ ধন্যবাদৰ দিন। সদায় ইজনে সিজনক শুভ কামনা, শুভ ভাৱনা দি থাকা আৰু পিতায়ো দিয়ে ভাল বাৰু!

*বৰদান:- আনন্দৰ লগতে শক্তিক ধাৰণ কৰি বিষনসমূহক অতিক্ৰম কৰোঁতা বিষনজিৎ হোৱা

যিসকল সন্তানে জমা কৰিব জানে তেওঁলোক শক্তিশালী হয়। যদি এতিয়াই উপাৰ্জন কৰিলা, এতিয়াই বিলালা, নিজৰ মাজত যদি সমাহিত নকৰিলা তেন্তে শক্তি নাথাকে। কেৱল বিলোৱা বা দান কৰাৰ আনন্দ থাকে। আনন্দৰ লগতে শক্তি থাকিলে তেতিয়া সহজে বিষনক অতিক্ৰম কৰি বিষনজিৎ হৈ যাবাগৈ। তেতিয়া কোনো বিষনই নিষ্ঠাত বয়াঘাত নজন্মাব। সেইবাবে যিদৰে চেহেৰাৰে আনন্দৰ জিলিকনি দেখা পোৱা যায় সেইদৰে শক্তিৰ জিলিকনিও দেখা দিয়ক।

স্লেগান:

পৰিস্থিতিসমূহত ভয়-ভীত হোৱাৰ সলনি তাক শিক্ষক বুলি ভাবি পাঠ শিকি লোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

সূচনা:- আজি মাহৰ তৃতীয় ৰবিবাৰ আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় যোগদিৱস, বাবাৰ সকলো সন্তানে সন্ধিয়া 6.30 বজাৰ পৰা 7.30 বজালৈকে বিশেষ পৰমধামৰ উচ্চ স্থানত স্থিত হৈ প্ৰকাশ আৰু শক্তি কুঞ্জ হৈ প্ৰকৃতি সহিত গোটেই বিশ্বক চাৰ্চলাইট দিয়াৰ সেৱা কৰে যেন।